

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 86.481 van 3 april 2000
in de zaak A. 50.867/IX-126.**

In zake : de "ANSTALT UTILITAS FINANCE ESTABLISHMENT",
p/a. de CV ADVISING-FISCADOC,
gevestigd te KORTRIJK,
Mgr. De Haernelaan 32

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
1. de minister van Financiën,
2. de gewestelijk directeur der directe
belastingen te Brussel II -
Vennootschappen.

D E R A A D V A N S T A T E , I X e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat de "ANSTALT UTILITAS FINANCE ESTABLISHMENT", vennootschap naar Liechtensteins recht, op 26 maart 1993 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de gewestelijk directeur der directe belastingen te Brussel II - vennootschappen van 1 februari 1993 houdende verwerping van het verzoek tot vrijstelling van nalatigheidsinteressen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur P. DE WOLF;

Gelet op de beschikking van 10 april 1997 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de eerste vertegenwoordiger van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 23 februari 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 maart 2000;

Gehoord het verslag van staatsraad L. HELLIN;

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. SPEECKE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van auditeur-generaal van financiën G. DEKELVER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd P. DE WOLF;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 19 september 1988 dient verzoekster een bezwaarschrift in bij de gewestelijk directeur der directe belastingen te Brussel II - vennootschappen tegen de aanslagen in de belasting der niet-verblijfhouders, artikel 452521 (aanslagjaar 1982), artikel 8813101 (aanslagjaar 1986), artikel 8819412 (aanslagjaar 1987) en tegen de administratieve boete ingekohierd onder artikel 579004 (aanslagjaar 1984).

Onder "rubriek E" van dat bezwaarschrift wordt tevens in volgende bewoordingen vrijstelling van nalatigheidsinteressen gevraagd :

"De vennootschap vraagt, met beroep op artikel 307 van het wetboek van de inkomstenbelastingen vrijstelling van nalatigheidsinteressen reeds verrekende en te betalen, gelet op het bijzonder geval waarin ze verkeert, bijzonder geval dat uit de voorgaande rubrieken is uit te maken, en hierna is toegelicht.

1. Daar zijn de correspondentieverwarringen ontstaan wegens het fiscaal veronderstellen dat de S.E. Anstalt U. F. E. in het onroerend goed, avenue Martin Pêcheur te Watermael - Boitsfort een vaste inrichting had.

Die correspondentieverwarring zou waarschijnlijk niet hebben bestaan ware het gelijkvloerse pand bewoond geweest, wat niet het geval was van begin 1982 tot 31/10/1986 toe.(cfr. rubriek B, b) en rubriek D. 2.).

Maar spijts alles bleef die verwarring toch tot op heden bestaan. Zie overigens bijlagen 4 en 5 geadresseerd op Watermael-Boitsfort, avenue Martin Pêcheur 15/17.

Waren onze brieven onder bijlagen 1 en 3 niet gestuurd geweest, was het zeker niet uitgesloten dat de huurders die sedert 1/10/1986 het gelijkvloerse pand bewonen, geen aandacht zouden hebben gegeven aan briefwisseling gericht aan een hun onbekende entiteit.

Dit bewijst te meer dat er met de kennisgevingen van kohieruittreksels met gevorderde vennootschapsbelasting of administratieve boete iets is misgelopen. Die kennisgevingen hebben hun werkelijke bestemming niet bereikt.

Exceptioneel omwille van gewijzigde omstandigheden ontvingen wij op ons adres als correspondentie van de S.E. Anstalt U.F.E. de bijlagen onder 7 en 8. Wij wensen voor de goede orde dat dit verder doorgaat gelet op bijlage 9 die in het bezit van alle betrokken diensten is.

2. Het enige bezit van de S.E. Anstalt U.F.E. (zie rubriek B, c) 2.) is het onroerend goed te Watermael - Boitsfort waarvan sprake hiervoor onder rubriek B, b). Dit onroerend goed wordt alleen verhuurd, en dit zonder enige prestatie (rubriek B, b) 5.).

3. De afwijzing met directoriale beslissing van 10/10/1983, refertes 797569 - 120114 - 120132 - 220300 over de aanslagjaren 1976 à 1981 resulteert uit de toen nog geldende beoordeling gespitst op de brede waaier van doelstellingen opgenomen in de statuten naar Liechtensteins recht opgesteld (cfr.

rubriek B, c) 2.) en niet uit analyse van de feiten-situatie zoals blijkt uit bijlage 10. Die beslissing, waarschijnlijk zonder verhaal in Beroep heeft spijts alles kracht van gewijsde.

4. Naar bijlage 2, blijft op die vorderingen over aanslagjaren 1976 à 1981 een bedrag in hoofdsom van 897.747 F. over, plus in intresten 811.240 F.. Om tot die cijfers te komen werden waarschijnlijk bepaalde aanrekeningen (aangeslagen huur appartement ?) reeds in nalatigheidsintresten verwerkt, zodat tot actualiseren van de bedragen in hoofdsom kan worden overgegaan daar die aanrekeningen eerst dienen tot aanzuivering van nalatigheidsintresten en kosten.

5. De vennootschap kan met haar kapitaal van 30.000 F. Zwitsers geld (zie rubriek B, c) 3.) het gevorderde bedrag aan belastingen + nalatigheidsintresten niet betalen. Beslag op de huur vergaat steeds in aanzuivering van nalatigheidsintrest.

6. Het bijzondere van het geval waarin de S.E. Anstalt U.F.E. verkeert wordt aan Uw appreciatiebevoegdheid onderworpen (cfr. punten 1 à 5 hiervoor)".

In een afzonderlijke brief van 19 september 1988 wordt de aandacht gevestigd op het verzoek tot vrijstelling van nalatigheidsinteressen dat vervat is onder rubriek E van het bovenvermeld bezwaarschrift.

1.2. Bij brief van 18 december 1992 deelt de gewestelijk directeur der directe belastingen te Brussel II - vennootschappen aan de verzoekende partij mee dat het bezwaarschrift voor wat betreft de aanslagjaren 1982 en 1984 niet ontvankelijk is op grond van artikel 272 WIB en wordt afgewezen voor zover de toepassing van artikel 277 wordt beoogd en dat wat de overige aanslagjaren betreft, het bezwaarschrift wordt afgewezen.

In die brief wordt tevens gemeld dat het verzoek tot vrijstelling van nalatigheidsinteressen "heden wordt doorgezonden aan de bevoegde dienst".

1.3. In een brief van 15 januari 1993 wordt door het ontvangkantoor Brussel-buitenland aan de gewestelijk directeur meegedeeld dat alle aanslagen in verband met de aanvraag om vrijstelling van nalatigheidsinteressen betaald werden.

1.4. Bij brief van 1 februari 1993 deelt de gewestelijk directeur der directe belastingen te Brussel II - vennootschappen het volgende mee aan verzoekster :

"Naar aanleiding van uw brief van 19.9.1988 heb ik de eer U te melden dat uit het onderzoek van de door U in uw verzoekschrift ingeroepen omstandigheden en na nazicht van alle elementen van uw dossier is gebleken dat U de voorwaarden niet vervult om vrijstelling van nalatigheidsinteressen te genieten op grond van artikel 307, Wetboek van de inkomstenbelastingen.

De ingeroepen redenen zijn niet van aard om het toekennen van de gevraagde gunst te rechtvaardigen.

Verder is geen terugbetaling mogelijk van terecht aangerekende en betaalde nalatigheidsinteressen. Alle aanslagen in verband met vraag om vrijstelling van nalatigheidsinteressen zijn betaald".

Dit is de bestreden beslissing;

2. Over de aanwijzing van de verwerende partij.

2.1. Overwegende dat de minister van Financiën en de gewestelijk directeur der directe belastingen te Brussel II - vennootschappen, vertegenwoordigers van de Belgische Staat, in hun gezamenlijke memorie van antwoord stellen dat "niet alleen de gewestelijk directeur maar ook de minister van Financiën werd aangewezen als tegenpartij" en hierbij opmerken dat de bevoegdheid van de gewestelijk directeur om op grond van artikel 307 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen (WIB) vrijstelling te verlenen van nalatigheidsinteressen, een zelfstandige beslissingsbevoegdheid is zodat de minister van Financiën buiten de zaak moet worden gesteld;

2.2. Overwegende dat, in de mate dat in het inleidend verzoekschrift "niet alleen de gewestelijk directeur maar ook de minister van Financiën werd aangewezen als tegenpartij", wat op het eerste gezicht niet zomaar kan worden uitgemaakt, moet worden opgemerkt dat artikel 307 WIB (nieuw artikel 417 WIB 92) aan de

directeur der directe belastingen een zelfstandige beslissingsbevoegdheid heeft toegekend om "in bijzondere gevallen" vrijstelling van nalatigheidsinteressen te verlenen; dat de directeur der directe belastingen evenwel optreedt als orgaan van de Staat en dat als vertegenwoordiger van de Belgische Staat zowel de directeur der directe belastingen, als de minister van Financiën, als beiden samen kunnen optreden, aangezien de gewestelijk directeur der directe belastingen deel uitmaakt van het gehiërarchiseerd bestuur van financiën en onder het hiërarchisch gezag van de minister van Financiën staat; dat derhalve enkel de Belgische Staat de verwerende partij is in het kader van het onderhavige annulatieberoep;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. Overwegende dat verzoekster in haar verzoekschrift als "enig middel" de schending aanvoert van artikel 307 (oud) of artikel 417 (nieuw) WIB en van de artikelen 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen "doordat de Heer Directeur beslist dat, na onderzoek van de ingeroepen omstandigheden en van alle elementen van het dossier, de ingeroepen redenen niet van aard zijn om het toekennen van de gevraagde gunst te rechtvaardigen en er bovendien geen terugbetaling mogelijk is van terecht aangerekende en betaalde nalatigheidsintresten; (dat) hij zich derhalve steunt op algemene overwegingen om de gunst te weigeren en in zijn beslissing niet ingaat op de 'uitzonderlijke omstandigheden' waarnaar verzoekster heeft verwezen in haar verzoekschrift; terwijl de Directeur zijn appreciatiebevoegdheid daadwerkelijk moet uitoefenen; (dat) hij dus meer bepaald de ingeroepen bijzondere omstandigheden waarop verzoekster zich steunt (o.a. ook haar financiële situatie), op ernstige wijze moet onderzoeken en beantwoorden (en)

bovendien zijn weigering niet kan steunen op het feit dat geen terugbetaling mogelijk is van terecht aange-rekende en betaalde nalatigheidsintresten, wanneer blijkt dat deze intresten niet betaald waren op het ogenblik van het verzoek tot kwijtschelding en dit verzoek slechts een verzoek tot ontheffing is geworden omdat de directeur meer dan 4 jaar heeft gewacht om te beslissen; en terwijl de artikelen 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van toepassing vanaf 1 januari 1992, bepalen dat de bestuurshandelingen uit-drukkelijk moeten gemotiveerd zijn, d.w.z. dat deze motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen; zodat de Directeur, die slechts een algemene motivering geeft en niet aanduidt waarom de aangehaalde bijzondere omstandigheden niet van aard zijn om de gevraagde gunst te rechtvaardigen, zijn appre-ciatiebevoegdheid niet heeft uitgeoefend, zijn be-slissing derhalve niet op wettelijk toelaatbare gronden heeft gesteund (schending van artikel 307 oud W.I.B. of artikel 417 nieuw W.I.B.) en evenmin de juridische en feitelijke overwegingen heeft vermeld die aan zijn beslissing ten grondslag liggen (schending van de ar-tikelen 3 en 4 van de Wet van 29 juli 1991).";

3.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord met betrekking tot de vermeende schending van artikel 307 WIB en van de materiële motiveringsverplichting stelt dat de gewestelijk direc-teur zijn appreciatiebevoegdheid heeft uitgeoefend en dat hij de ingeroepen bijzondere omstandigheden heeft onderzocht; dat hij om de ingeroepen betalingsmoeilijk-heden te beoordelen, rekening gehouden heeft, niet alleen met de financiële toestand van verzoekster, maar ook met haar bezittingen, te weten een onroerend goed gelegen te WATERMAAL-BOSVООRDE; dat hij ook heeft

vastgesteld dat alle in hoofdsom verschuldigde sommen, samen met de verwijlinteressen vereffend zijn naar aanleiding van de vraag van verzoekster om handlichting te verlenen van een door de ontvanger genomen hypothe-caire inschrijving en dat rekening is gehouden met het relatief gering bedrag van de aangerekende interesten (62.432 fr.) alsook met de voor de aanslagjaren 1976 tot en met 1981 onder beslissing nr. E 915/88 van 6 juni 1989 reeds toegestane gunst; dat hij bovendien de ingeroepen bijzondere omstandigheden heeft "beschouwd" en dat de argumentatie van verzoekster in het kader van de bezwaarschriften ten gronde reeds nauwkeurig is onderzocht en afgewezen in een beslissing van 18 december 1992; dat "deze omstandigheden (...) ook in feite het voorwerp uit(maken) van de bezwaarschriften"; dat "anderzijds weze herhaald dat de Gewestelijk directeur had vastgesteld dat de aanslagen waarop het verzoek tot vrijstelling van nalatigheidsinteresten betrekking heeft, op 27 augustus 1991 volledig vereffend zijn in hoofdsom, interesten en kosten" en dat "voor aanslagen die volledig vereffend zijn moet worden verwezen naar artikel 71 van het koninklijk besluit van 17 juli 1991 tot samenordering van de wetten op de Rijkscomptabiliteit. Krachtens deze wetsbepaling is het de ordonnateurs niet toegestaan een teruggave te verlenen die aanleiding zou geven tot een uitgave die noch in de wet, noch in een verordening zijn rechtvaardiging zou vinden"; dat, steeds volgens de verwerende partij, de "vrijstelling van nalatigheidsinteresten" waarvan sprake in artikel 307 WIB (of artikel 417 WIB 92), "de bevrijding (betekent) van een last, van een verplichting, dit wil zeggen de kwijtschelding van een schuld" en dat "voormeld wetsartikel (...) bijgevolg aan de directeur niet de macht (verleent) om een teruggave van nalatigheidsinteresten, die op regelmatige wijze zijn geïnd, toe te staan"; dat met betrekking tot de beweerde schending van de uitdrukkelijke motiveringswet de verwerende partij

argumenteert dat "de Gewestelijk directeur (...) in zijn beslissing nauwkeurig (vermeldt) dat de door verzoekster ingeroepen omstandigheden werden onderzocht en dat alle elementen van het dossier werden nagetrokken", dat "in feite (...) de financiële toestand gekend (was) (alle aanslagen waren betaald)" en dat "de omstandigheden in het kader van de bezwaarschriften ten gronde (werden) onderzocht"; dat "een afdoende bewijsgrond voor(komt): alle aanslagen in verband met de vraag om vrijstelling van nalatigheidsinteressen zijn betaald en dit zonder de bedreiging door middel van een dwangsbijstand" en dat "een langer en meer omstandige motivering (...) overbodig (zou) zijn geweest gezien geen terugbetaling van interessen in het kader van artikel 307, WIB (of artikel 417, WIB 92) kan verleend worden";

3.3. Overwegende dat verzoekster in haar memorie van wederantwoord repliceert dat de motieven vervat in de memorie van antwoord van de verwerende partij schrill afsteken tegen de motivering van de bestreden beslissing en dat, onder verwijzing naar het arrest nr. 33.043 van 20 september 1989 van de Raad van State, "een weigering tot vrijstelling van nalatigheidsinteressen niet gesteund (kan) worden op het feit dat geen terugbetaling mogelijk is van terecht aangerekende en betaalde nalatigheidsinteressen, wanneer de betaling van deze nalatigheidsinteressen mede het gevolg is van het uitblijven van een directoriale beslissing";

3.4. Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie ook nog argumenteert dat de bestreden beslissing onder meer uitdrukkelijk vermeldt dat verzoekster geen vrijstelling van nalatigheidsinteressen kan genieten omdat geen terugbetaling mogelijk is van terecht aangerekende en betaalde nalatigheidsinteressen; dat "de aanslagen in kwestie (...) reeds (waren) aanzienlijk op het ogenblik dat de beslissing kon genomen

worden" en dat "aangezien er op dat ogenblik geen andere openstaande aanslagen meer waren en vrijstelling van nalatigheidsinteressen in principe geen aanleiding mag zijn tot een teruggave ingevolge artikel 18 van de wet van 15 mei 1846 op de comptabiliteit van de Staat (artikel 71 van het koninklijk besluit van 17 juli 1991 houdende coördinatie van de wetten op de Rijkscomptabiliteit) (...) dit op zichzelf reeds een motief (was) voor een afwijzing"; dat "de administratie aanvaardt dat de vrijstelling wel kan slaan op sedert het verzoekschrift betaalde aanslagen wanneer de vrijgestelde interessen kunnen worden overgeboekt naar nog (andere) openstaande aanslagen", "dit wil zeggen : het vrijgesteld bedrag kan nooit meer zijn dan een nog openstaand saldo (...)"; dat "anders handelen (...) regelrecht in strijd (zou) zijn met wat bepaald is in artikel 37 van vermeld KB van 17.7.1991" dat bepaalt dat in afwijking van de artikelen 3 en 45 voor de door de minister van Financiën ten onrechte geïnde sommen op de begroting ambtshalve terugbetalingsfondsen worden geopend die ramingen bevatten van de sommen die niet als rijksmiddelen zullen worden geboekt en waarover door de rekenplichtigen die de ontvangsten hebben gedaan, rechtstreeks op hun rekening wordt beschikt om overeenkomstig de geldende wetten en besluiten te voorzien in de terugbetaling van de ten onrechte geïnde sommen en de eraan verbonden nalatigheidsinteressen; dat "een ambtenaar-ordonnateur (...) in zijn basishoedanigheid van ambtenaar zijn bevoegdheid uit de handen (ontvangt) van de minister door wie hij als ordonnateur gedelegeerd wordt (...)"; dat "de directeur der belastingen (...) een gedelegeerd ordonnateur van de minister van Financiën (is)"; dat "artikel 417, WIB 92 (...) niet de macht (verleent) aan de directeur om een terugbetaling van nalatigheidsinteressen die op regelmatige wijze zijn geïnd toe te staan"; dat "dit verbod (...) meer bepaald voort(vloeit) uit artikel 18 van de wet van 15 mei 1846

betreffende de verantwoordelijkheid van de ordonnateurs"; dat "immers, de terugbetaling (...) tot een uitgave (zou) verplichten die noch in de wet, noch in een verordening enige vorm van rechtvaardiging kan vinden"; dat "het motief dat geen terugbetaling mogelijk is van terecht aangerekende en betaalde nalatigheidsinteressen (...) bijgevolg rechtens aanvaardbaar (is)" en dat "afgevaardigde ordonnateurs kunnen aansprakelijk worden gesteld niet alleen voor de vastleggingen zonder krediet, doch eveneens in geval van schending der wetten en verordeningen bij het vastleggen en ordonnanceren van de uitgaven";

3.5. Overwegende dat verzoeksters ingeroepen middel in feite uiteenvalt in twee onderdelen, dat in het eerste onderdeel de schending wordt aangevoerd van artikel 417 WIB 92 en van de materiële motiveringsplicht en in het tweede onderdeel de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

3.6. Overwegende, met betrekking tot het eerste onderdeel, dat artikel 307 WIB (thans artikel 417 WIB 92) als volgt luidt :

"In bijzondere gevallen mag de directeur der belastingen, onder door hem bepaalde voorwaarden, vrijstelling verlenen voor al de nalatigheidsinteressen of voor een deel ervan.";

dat zoals de Raad van State in de arresten nrs. 25.408 van 29 mei 1985, 32.784 van 23 juni 1989 en 35.726 van 24 oktober 1990 reeds heeft vastgesteld, de gewestelijk directeur met betrekking tot de "bijzondere gevallen" bedoeld in artikel 307 WIB over een zeer ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt en dat zijn bevoegdheid ter zake niet begrensd wordt door de beperkende uitleg vervat in de memorie van toelichting bij de wet van 20 augustus 1947, noch dat hij zich dient te voegen naar

de ministeriële toelichtingen of circulaires, welke slechts als aanbeveling gelden; dat ook in de onderhavige zaak de Raad van State deze opvatting huldigt; dat echter zoals elke administratieve beslissing de beslissingen van de gewestelijk directeurs op rechtens aanvaardbare motieven moeten berusten die steun vinden in werkelijk bestaande feiten;

3.7. Overwegende dat te dezen verzoekster in haar bezwaarschrift ter ondersteuning van het verzoek tot vrijstelling van nalatigheidsinteressen aangevoerd heeft dat het onroerend goed te Watermaal-Bosvoorde haar "enig bezit" is en dat de vennootschap met een kapitaal van 30.000 Zwitserse frank het gevorderde bedrag aan belastingen en nalatigheidsinteressen niet kan betalen; dat alleen in de bestreden beslissing motieven voor die weigeringsbeslissing worden opgegeven terwijl het door de verwerende partij aan de Raad van State toegezonden administratief dossier ook geen stukken bevat waarin andere motieven worden waargenomen; dat aan de materiële motiveringsplicht niet wordt voldaan door de enkele mededeling dat uit het onderzoek gebleken is dat verzoekster "de voorwaarden niet vervult om vrijstelling van nalatigheidsinteressen te genieten" en dat "de ingeroepen redenen (...) niet van aard (zijn) om het toekennen van de gevraagde gunst te rechtvaardigen"; dat immers uit die algemene redengeving helemaal niet blijkt om welke concrete reden het argument van verzoekster niet kan worden aangenomen en dat evenmin uit de overgelegde stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeksters financiële situatie werd onderzocht en dat de gewestelijk directeur zijn appreciatiebevoegdheid werkelijk heeft uitgeoefend; dat de argumentatie die voor het eerst in de memorie van antwoord wordt gevoerd, met name dat rekening gehouden werd met de bezittingen van verzoekster, met het relatief gering bedrag van de aangerekende interessen (nl. 62.432 fr.) en met de reeds

toegestane gunst voor de aanslagjaren 1976 tot en met 1981, niet in aanmerking wordt genomen; dat ook uit geen enkel neergelegd stuk dat werd opgemaakt vooraleer de bestreden beslissing werd genomen, blijkt dat de bestreden beslissing steunt op een appreciatie waarbij die elementen in overweging werden genomen; dat het enige concrete motief dat werd opgegeven, met name dat geen terugbetaling mogelijk is van terecht aangerekende en betaalde nalatigheidsinteressen en dat alle aanslagen in verband met de vraag om vrijstelling van nalatigheidsinteressen betaald zijn, geen rechtens aanvaardbaar motief is zoals hierna zal blijken; dat immers de gewestelijk directeur zijn weigeringsbeslissing niet wettig kan motiveren door de onmogelijkheid om geïnde nalatigheidsinteressen terug te betalen wanneer die interessen ten tijde van het verzoek nog niet betaald waren en het verzoek tot vrijstelling in feite een verzoek tot terugbetaling werd omdat het verzoek tot vrijstelling geen opschortend karakter heeft en de gewestelijk directeur er lange tijd over gedaan heeft om op het verzoek te antwoorden; dat op 19 september 1988 om vrijstelling is gevraagd van nalatigheidsinteressen die op dat ogenblik nog niet betaald waren en dat de vrijstelling meer dan vier jaar nadien bij beslissing van 1 februari 1993 is geweigerd zodat de bestreden beslissing niet kan worden gefundeerd op een vermeende onmogelijkheid van vrijstelling van reeds betaalde interessen; dat de stelling van de verwerende partij dat "vrijstelling" enkel de kwijtschelding van een schuld betekent en dat artikel 307 WIB bijgevolg geen teruggave van nalatigheidsinteressen toelaat evenmin opgaat; dat, immers, "vrijstellen" ook betekent "ontheffen van een verplichting" en dat zulks geldt voor uitgevoerde verplichtingen; dat een verzoek tot vrijstelling de eisbaarheid van de nalatigheidsinteressen niet opschort, zodat een belastingplichtige gehouden blijft te betalen totdat een beslissing tot vrijstelling is getroffen;

dat, in de redenering van de verwerende partij, bijgevolg niet ingezien wordt hoe artikel 307 WIB nog kan worden toegepast na betaling door de belastingplichtige tijdens het onderzoek over de vraag tot vrijstelling van de nog steeds eisbare nalatigheidsinteressen; dat noch uit de tekst van artikel 307 WIB, noch uit de voorbereidende werken blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is geweest om aan de gewestelijk directeur de bevoegdheid te geven om vrijstelling te verlenen alleen voor nog niet betaalde nalatigheidsinteressen, zodat de verwerende partij niet ernstig kan volharden in haar stelling dat een vrijstelling niet meer kan worden toegestaan indien de belastingplichtige niettegenstaande zijn verzoek tot vrijstelling van nalatigheidsinteressen die nalatigheidsinteressen toch betaald zou hebben alvorens een beslissing is getroffen over zijn verzoek; dat, tenslotte, de vraag over de wijze waarop een verleende vrijstelling van reeds betaalde nalatigheidsinteressen effectief moet worden uitgevoerd en wie hiervoor moet instaan buiten het voorwerp van onderhavige betwisting valt, zodat op de met betrekking tot die kwestie door de verwerende partij aangereikte argumentatie niet wordt ingegaan; dat overigens - en dit enkel ten genoegen van recht - wordt opgemerkt dat het door de verwerende partij ingeroepen artikel 71 van het koninklijk besluit van 17 juli 1991 houdende coördinatie van de wetten op de Rijkscomptabiliteit louter het volgende bepaalt :

"Art. 71. De ordonnateurs, door de minister gemachtigd voor het uitvoeren van de begroting, moeten rekening en verantwoording geven aan het Rekenhof over de betaalbaarstellingen van kredieten, waartoe zij zich verbonden hebben in strijd met enige wetsbepaling en waardoor de Staatskas benadeeld is.

De ordonnateur is alleen dan niet meer aansprakelijk wanneer hij, tot zijn rechtvaardiging, een bijzonder schriftelijk bevel van de minister kan overleggen, dat machtiging verleende tot de uitgaven en aan het betalingsbevel voorafging.";

dat aangezien in artikel 307 WIB aan de gewestelijk directeur de bevoegdheid is toegekend om vrijstelling te verlenen van nalatigheidsinteressen en die vrijstelling moet kunnen slaan op nalatigheidsinteressen die, alvorens het verzoek werd ingediend of sinds de indiening van het verzoek tot vrijstelling, werden betaald of aangezuiverd, voornoemd artikel 71 van de gecoördineerde wetten op de Rijkscomptabiliteit voor de gewestelijk directeur der belastingen geen beletsel kan vormen om vrijstelling van nalatigheidsinteressen te verlenen; dat dit onderdeel van het middel gegrond is;

3.8. Overwegende dat die vaststelling volstaat om verzoeksters vordering toe te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van de gewestelijk directeur der directe belastingen te Brussel II - vennootschappen van 1 februari 1993 houdende verwerping van het verzoek van de "ANSTALT UTILITAS FINANCE ESTABLISHMENT" tot vrijstelling van nalatigheidsinteressen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de Belgische Staat.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op drie april 2000, door de IXe kamer,
die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	J. LUST,	staatsraad,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN AELST.

J. DE BRABANDERE.